

ΡΟΜΙΟΣ

ΚΩΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμομεν χρόνον
μέσα' στην κλεινήν γην των Παρθενώνων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακόσα,
έλο γιά τήν Άνόρθωσι θά περνοδών' ή γλώσσα.

Είκοσιτρεις' Απρίλη,
σφριγγέ τó χαμομήλι.

Χίλια κι' έκατόν έξήντα,μά προσθήσετε κι' ότώ,
Κάζερ και Θεοτόκη νέο κάζο τραντακό.

Περί τών σπουδαιοτάτων και φλεγόντων ζητημάτων.

Α.— Η Διπλή μας ήλθε πάλι
μέ διάθεσι μεγάλην...
Π.— Άνοιχτός ό δρόμος είναι, και σάν θέλγς μόνος τράβα.
Α.— Τί κάθεσαι, βρέ Περικλή, μαζί με τούς άργούς;
Π.— Όχι έχεις βρεζί καμιάκι νά δής τούς Γ' πουργούς;

Α.— Μωρέ πάμε νά φωτίσης τήν πολύζερή σου γυλάβα...
Π.— Άνοιχτός ό δρόμος είναι, και σάν θέλγς μόνος τράβα.

Α.— Τί κάθεσαι, βρέ Περικλή, μαζί με τούς άργούς;
Π.— Όχι έχεις βρεζί καμιάκι νά δής τούς Γ' πουργούς;

Α.— Τούς βλέπω κάθε τόσο μαζί και κατά μόνας,
ετό Στάδιον τούς είδα, πουβλεπαν τούς άγώνες.
Π.— Είδα τόν Βενί' έλο, μά και τόν τής Παιδείας,
όπου μετ' άφειδιάς
έμοίραζε κοτινούς
σέ τούτους και σ' έκείνους.

Α.— Άγώνες άνορθωτικοί,
έλλά κι' άγώνες Σχολικοί,
ού μόν κι' άθλογυμναστικοί.

Α.— Η ζωή μας είναι μόνον
ένα στάδιον άγώνων,
κι' άγωνίζεται καθέννας
μέ τό σάιμα, μέ τάς φρένας,
μέ τό δόλο, τό στομάχι,
μέ' τ, τι τύχη, μέ' τ, τι λάχη.

Α.— Είδα παρόντα, Φασουλή, και τόν Έντο, τόν Γέλο.
Φ.— Τούτ' ή ζωή, βρέ Περικλή, δέν είναι τίποτ' έλλο,
παρά σπενδόνν μοναχά, κονίστρα και παλαίστρα,
ματάκια μου ζυνορούδι και χαζοερωμανέστρα.

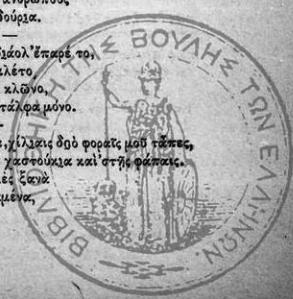
Και καθ' άπαντα τόν βιον
ένας κι' άλλος άνιψ,
και σάν βλλάξ άγωνιζ
νά τού δάσουνε βραβετον.

Α.— Άγώνες, άγωνία,
και διαρκής άνία,
κι' έλοι γιά τούς άγώνες φωνάζουν, ξεσεβερκόνοντα,
βλέπεις τρανούς νά πέφτουν και νάνους νά σηκώνοντα.

Μές' στής ζωής τήν φούρια,
μές' στής ζωής τούς κόπους,
βλέπεις πολλούς ανθρώπους
νά γίνοντα γαιδορία.

Α.— Τούτα που μου λές, γελότε, χίλιας δηθ φοραίς μου τάπες,
έλλοι, φίλε Περικλέτο,
πέρνουνε κοτινού κίθωνο,
κι' έλλοι μιά πεντάλάφω μόνω.

Α.— Τούτα που μου λές, γελότε, χίλιας δηθ φοραίς μου τάπες,
κι' έλα πάψε πριν σ' άρχίσω σ'τά χαστούμα και σ' τής φάπαις.
Τούτα που μου λές έκακ
είναι λόγια σχιμαμένα,

κ' ὅπως λέγουν τετριμμένα
καὶ παντάπασιν κοινά.

Φ.— Μήπως τάχατε νομίζεσ' ὅτι πῶς ἔσ' ἀ λέω γὰρ καινούρια;
τίποτα δὲν μένει νέο μέσα σ' ἄλλε ζωῆς τὴν φύρα.

Π.— Τότε, βρέ, γιατί τὰ λέεις;

Φ.— Γὰρ νὰ γίνεται κουθέντα.
Ὅμως σὺ καθὼ Ρωμηὸς μ' ἔλους τοὺς ἀγῶνας γλέντα.

Σίρτα μὲ τοὺς σχολικούς,
σίρτα μὲ τοὺς γλῶσσικούς
καὶ τοὺς ἀνορθωτικούς.

Μὴν ἀφίργς τὴν ἀνίαν
νὰ σὲ κυριεύῃ, λέρα,
μήτε νύκτα, μήτε μέρα.

Καὶ σ' τὴν γῆν τὴν δαμιονίαν
τῶν ἀγῶνων ἀγωνίζου
καὶ γὰρ ἀγῶνας δαμιονίου.

Σάλος ἀγῶνος τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τὴν ἀναταραξίαν...
δὲν πρέπει σ' τὴν ἀδράνειαν νὰ μιμηθῆς ἐμένα,
ποὺ πάλιν τῆς ἀνοξείας τὸ σφρίγγος μὲ περᾶζει,
κ' ὅλα μου φαίνονται κουτὰ, γελῶτα σιχαμένα.

Σὺ, ξυλένε πατριότη,
τοὺς ἀγῶνας χειροκράτει.

Ἐπευφύμι μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς σπαθᾶτους τῆς Γαλλίας
καὶ τὸν Τσάρφα τῆς Ἀγγλίας.

Πήγαινε καὶ σ' τὸ ξεπτέρι
τῆς Παιδείας, παλαῆς,
κ' ἀπὸ τ' ἴδικό του χέρι
κότινον καὶ σὺ λαβε.

Ἐπευφύμι καὶ τὴν γέρα
τοῦ Κρητός, ξερο κεφάλι,
ποὺ δὲν μάχεται ματαίως.

Ἄλλὰ πέρτει τὴν μιὰ μέρα
κ' ἀνορθώνει τὴν ἄλλη
κοτοναῖος σὺν Ἀνταίος.

Αὐτὸς ὁ Κυβερνήτης, ποὺ μὲ πυγμὴν γενναίαν
ἐρόνευσεν, ὡς λέγουν, τὴν Ἰδραν τὴν Λερναίαν,
ἴππε δρῶ τρεῖς ἡμέρας σ' τὴν Ἰδρα νὰ περάσῃ
χωρὶς ποσῶς νὰ δράσῃ.

Κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε σ' τοῦ κυρίου Κουντουριώτη,
κι' ἄλλοι λένε πῶς ἐπῆγε σ' τοῦ κυρίου Βερβενιώτη.

Ὅμως λένε, Περικλέτι, κ' ὕδροκεφαλοὶ καμπόσοι,
ποὺ δὲν ἔχουν δόξου γινῶσι,
πῶς δὲν ἦτανε τῆς Ἰδρας ἡ δεξιώσις μεγάλη...

τοῦναντίον λέγουν ἄλλοι
πῶς θερμὸς ἐπευφύμθη καὶ σ' τὴν Ἰδρα καὶ σ' τῆς Σπέτσαις,
καὶ τῶν παλαιῶν κομμάτων ἀνατρίχλασαν ἡ πέτσαις.

Ἐπῆγε καὶ σ' τὴν Αἰγίνα, καὶ τόσου κόσμου μάτια
ἐκάνανε καρτέρη
νὰ θοῦνε τὸν Δευτέρη,
καὶ λὲν πῶς Αἰγινητικὰ μὰς ἐφερε κανάτια.

Καὶ λέγωντας, βρέ Περικλῆ, γιὰ τῶν γαιῶν τὸν φόρο
νομίζω πῶς ἐπέρασε φαιδρὸς κ' ἀπὸ τὸν Πόρο,
καὶ λέγωντας πῶς ἡ Διπλῆ θὰ λῆξῃ τὸν Ἰούνιον
ἐπῆγε καὶ σ' τὸ Σούνιον.

Ἄλλὰ κ' ἔκει δὲν ἔβγασε τὸν δύσκολον ἀγῶνα,
κ' ὅταν ἐπίστρεφ' εὐθὺς ἀπὸ τῆς Σουναῖδος
τοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπε σ' τὸν θεῖον Παρθενῶνα
ἐν ἄγαλμα πελώριον ἐκείνης τῆς Παλλάδος,
λαμπρὸν, χρυσελεφάντινον καθὼς καὶ τοῦ Φειδία,
καὶ τοῦ Διὸς ἡ κῆρ,
πάλλουσα λάμπου δόρυ,
σ' τὸν κύριον Ἀλεξάνδρην μὲ χάριν ἐμοῖα.

Κι' εἶραινετο μακρόθεν τὸ τρομερὸν γοργόνειον
εἰς τοὺς ἀπὸ Σουνίου πρὸς τὰς Ἀθήνας πλέοντας,
καὶ δράσεως σφριγγώσης ἐνέπνευε δαμιονίον
εἰς τοὺς ὑπὲρ ἀγῶνων μοχθοῦντας καὶ παλαιόντας.

Κι' ἔβλεπε τοῦτο πλέων
ὁ Κρητικός ὁ λέων,
κι' ἐπλέγετο κ' ἐσίρτα.

Καὶ πλήθη βουλευτῶν
τριβόμενα σ' αὐτὸν
ἀνάβαινε σὺν σίρτα.

Κι' ἤγγεσε μακρὰν τρανή
τῆς Παλλάδος ἡ φωνή:
"Ἄν ποθῆς νὰ συντελέσῃς
ἀνορθώσεως ἀγῶνα,
τὴν Διπλῆ καὶ τὸν χειμῶνα
νὰ τὴν ἔνακπροσκαλέσῃς."

Σὺ, ποὺ πῆγες καὶ σ' τὴν Ἰδρα, μὴν ἀκοῦς ὕδροκεφαλοῦ,
μὴν προσέχρῃς καὶ σὲ τοῦτον, μὴν προσέχρῃς καὶ σ' τοὺς ἄλλους
κ' ἔλους κάνε τοὺς ἀλάλους.

Τοὺς ἀγαπητοὺς σου φίλους,
τοὺς πολλοὺς τε καὶ ποικίλους,
μὴν τοὺς ρέβρῃ, μὴν τοὺς σκάθρῃ.

Ὅλους τοὺς ἀνορθωτὰς
ἰσοβίους βουλευτὰς
μὰ γὰρ πάντα νὰ τοὺς κἀνρῃ.

Δόντια σήμερα νὰ τρέιρῃ,
καὶ νομίζω φρόνιμον
τὴν Διπλῆ νὰ τὴν κηρύξρῃ
διαρκῆ καὶ μόνιμον.

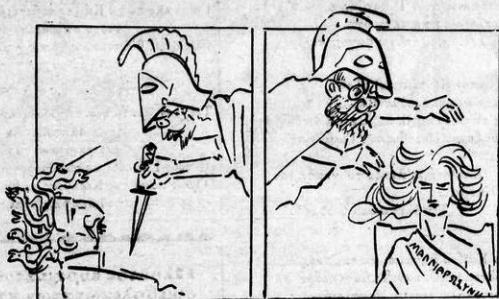
Κι' ἰσοβία ν' ἀπομεινῇ σ' τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
πρὸς γερὰν τῶν ἐπιγίνωων,
νὰ γλυτώσωμε κ' ἐμεῖς ἀπὸ κἀπταίς κ' ἐκλογαίς,
ποθῆναι γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς ἀθεράπευταις πληγαίς...

Τέτοια θαρρῶ πῶς εἶπε σ' αὐτὸ τοῦ Κρητικοῦ,
μὰ καὶ πολιτικοῦ.

Κι' ἐκείνος ἐπιστρέψας μετὸς ἀμύθῃς καὶ θάρρους
ἀμείως διὰ ζώσις
ἐκαμ' ε' στοὺς Βουλγάρους
πολιτικὰς δηλώσεσις.

Κι' ὅταν μ' ἀκόσθηκα φίλας ἐκ τοῦ τόπου τῶν μακάρων
Ξαναγύρισαν σ' τὴν Σόφρα τὰ βλαστάρια τῶν Βουλγάρων,
ἔγραψαν γὰρ μὰς σ' τὴν Ρέτις καὶ σ' τὴν Δνέβις καὶ σ' τὴν Οὐτῆρ
τόσου αἰῶνος ζήλευτοῦ,
ποὺ κατσούφρασε γ' αὐτοὺς
καθενὸς ἐχθροῦ μὰς μοῦτρο.

Π.— Πότνια πατρὶς μου, χαίρῃ...
πανηγύρῃων ἡμέραι
καὶ παντοδαπῶν ἀγῶνων.

Και ξυπνά μια πλάσι χάνι
κι'έστειμένη παραλαίνει
μέ χλωρόν κοτινού κλώνον.

Έλα, Μούσα, ξαναφέλε
του κοτινού τὸ κλωνάρι,
ποῦ βραβεύει τοὺς ἀνδρείους.

Και μὲς τόφερε τὸ πάλα
τῆς Ἀλκμήνης· τὸ βλαστάρι
ἀπὸ τοὺς Ἰπερβορείους.

Ψάλλε καὶ τὸν Κυβερνήτη,
ποῦ μεγάλα προκηρύττει,
μέ δηλώσεις δὲ λαλῶν
καὶ πολλὰ διαδηλῶν
καὶ πολλοὺς ὑποδουλῶν,
κραταίονε καὶ τὸ κράτος, κραταίονε καὶ τὸ κόμμα,
καὶ σηκώνει τὴν πυγμὴ του καὶ σὲ Στρατηγούς ἀκόμα.

Μὲς ἴστην ἄλλη φασαρία τοῦ Σιολένσκη τιμωρία.

Φ.—Κι'ὸ Σιολένσκη κι'ὸ Σιολένσκη τιμωρεῖται σοβαρῶς...
τί νὰ πῆς καὶ τί νὰ κάνῃς... ἀνορθώσεως καιρὸς.
Σὰν ἀκούῃς σοβαρὰ ξεκαρδίζομαι σὰ γέλοισα,
καὶ καμπόσα τῆς Βουλῆς περιουσιὰτα κοπέλα
εἶπανε κι'αὐτὰ πῶς πρέπει κάπως νὰ τιμωρηθῇ
καὶ τοῦ Στρατηγοῦ Σιολένσκη τὸ λαοφιλέσ σπαθί.

Μέγας τῆς πυγμῆς ὁ ἄριμος...
νὰ καὶ ἴστην Σιολένσκη κτύπο,
νὰ μὴν κάνῃ παρανομίως
συνεντεύξεις μέ τὸν Τύπο.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ βάρος,
μέγα τῆς πυγμῆς τὸ θάρρος.
Κι'ὸ Σιολένσκη τιμωρεῖται...
ἴστην Ἀνόρθωσιν θαρρεττε,

ποῦ δὲν εἶναι παῖζε γέλα,
καὶ τραβήζετε κορδέλα.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ κράτος
καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος...
τούτῃ λένε πῶς δὲν παῖζει.

Τι πυγμὴ κι'αὐτὴ μεγάλη!..
τὴν θαυμάζουμε καὶ Γάλλοι,
τὴν θαυμάζουμε κι'Εγγλέζοι.

Μέγα τῆς πυγμῆς τὸ νεῖκος
καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ μῆκος.

Τιμωρεῖται κι'ὸ Σιολένσκη, Στρατηγὸς λαοφιλέσ,
Στρατηγὸς μας ἐν εἰρήνῃ, Στρατηγὸς μας ἐν πολέμῳ,
κι'ἀλαλάζουμε πυγμάχοι καὶ πυγμαῖοι τῆς Βουλῆς,
ποῦ τὸ μένος των μὲ σημάζει κι'ἐμπροσὰ των ἑλὸς τρέμω.

Τιμωρεῖται κι'ὸ Σιολένσκη... ἀνορθώσεως καιρὸς...
νέον ἄθλον ἀναγγέλλει τῶν πυγμαίων ὁ χορὸς.
Φιλελεύθερος παῖαν τιμωρίας περικαίρει,
πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει:

Τέτοιο Στρατηγοῦ σπαθί,
τέτοιο ξίφος σὰν κι'αὐτό,
σοῦ κι'ἂν τιμωρηθῇ,
μένει πάντα λατρευτό.

Φαγοπότι τοῦ Κορροφάτη μέσ ἴστ' Ἀχέλλεο Παλάτι.

(Ὁ Φασοῦλης κι'ὸ Περικλῆς ἀπὸ τὸ σπῆθι βγαίνουν
κι'ἐνκόγγντο ἴστην Κέρκυρα διὰ νυκτὸς πηγαίνου.)